

gặp một vị tăng tới hỏi xin mượn phòng ở nhờ, vị tiểu thư không đáp, còn vị tăng thì đi xuống sông rồi mất dạng...

Đêm dần vào khuya, hai vị đạo cô vẫn ngồi kể chuyện, nhưng số người ngồi nghe mỗi lúc một ít đi. Kim Liên thì đã về phòng từ hồi tối, Bình Nhi cũng về phòng vì Tú Xuân tới nói là ca nhi thức giấc đang khóc.

Vị đạo cô lại kể tiếp:

- Vị tăng xuống sông thì biến thành con cá ngon bơi lại gần, vị tiểu thư bắt về nấu ăn mà có thai.

Kể tới đây thì hai đạo cô ngừng lại để đọc vài bài kệ. Nguyệt nương và Đại Thư về phòng, Ngô Đại cũng mầu ngủ chung với phòng Nguyệt nương nên cũng vào theo. Dương cô nương đã mệt mỏi, mấy ngọn nến trên bàn cũng gần hết, bèn hỏi Tiểu Ngọc:

- Bây giờ là chừng nào rồi?

Tiểu Ngọc đáp:

- Cũng phải tới canh tư, vì gà đã bắt đầu gáy rồi.

Dương cô nương mời hai đạo cô đi ngủ, còn mình thì về phòng Ngọc Lâu. Hai đạo cô sửa soạn đi ngủ, nhưng Tiểu Ngọc đem thêm một bình trà lên mà hỏi:

- Rồi về sau vị tăng đó làm thế nào để trở thành chính quả?

Một đạo cô kể tiếp:

- Cha mẹ vị tiểu thư thấy con gái tự nhiên có thai thì giận lắm đuổi đi. Vị tiểu thư đi tới một trang trại thì sinh hạ một người con trai, đó là Ngũ Tổ. Năm lên sáu tuổi thì Ngũ Tổ tới chùa Hoàng Mai nghe Tứ Tổ thuyết pháp, rồi ở đó tu mà thành chính quả. Sau lại độ cho mẹ được lên trời.

Tiểu Ngọc sửa soạn chỗ ngủ cho hai đạo cô. Kể xong, hai đạo cô đi ngủ.

Hôm sau Tiểu Ngọc kể lại đoạn chót cho Nguyệt nương nghe, Nguyệt nương càng tin tưởng vào Phật pháp...

HỎI 41

TÂM TRẠNG THÈM CON

Sáng hôm sau Nguyệt nương dậy sớm nhất, tới uống trà với hai đạo cô, Vương đạo cô hỏi:

- Sao Đại nương không có tin mừng gì cả?

Nguyệt nương buồn rầu:

- Còn tin mừng gì nữa, tháng tám năm ngoái, nhân chúng tôi mua lại ngôi nhà của Kiều đại hộ ở trước mặt đây, tôi sang xem nhà, bước lên cầu thang thì bị trượt chân, về tới nhà thì hư cái bào thai con trai khoảng năm sáu tháng. Như vậy thì bây giờ còn mong gì có tin mừng nữa.

Wương đạo cô hỏi:

- Như vậy thì hình dáng cũng đầy đủ rồi.

Nguyệt nương đáp:

- Chứ sao, đêm đó, tôi và a hoàn vắn đèn lên coi thì rõ ràng là con trai mà.

Wương đạo cô nói:

- Tiếc quá nhỉ. Đại nương mà sinh con trai thì phải biết, không còn ai sánh kịp nữa. Cứ xem như Lục nương đó, mới về quý phủ đây chưa được bao lâu mà đã có con trai, được yêu quý biết là bao nhiêu.

Nguyệt nương thở dài:

- Chuyện con cái phúc đức cũng do trời định cả rồi.

Wương đạo cô nói:

- Cũng chưa hẳn đáng buồn, chúng tôi quen với Tiết sư phụ, giỏi về thuốc lắm. Năm trước đây này, vợ của Trần Lang

trung lớn tuổi rồi mà cũng không có con, lại bị tiểu sản mấy lần, vậy mà uống thuốc và dùng phép của Tiết sư phụ, nay đã sinh được một đứa con trai bế cứ là nặng trĩu cả tay. Cả nhà bây giờ còn quý hơn cả vàng cả ngọc nữa.

Nguyệt nương hỏi:

- Thuốc và phép đó như thế nào vậy?

Vương đạo cô nói:

- Nghe đâu như là lấy cái y bào của đứa con trước, dùng rượu rửa sạch rồi đốt thành than, hòa với thuốc và bùa phép gì đó, rồi tới lúc đói uống với hoàng tửu, thì chỉ chừng một tháng sau là có thai ngay.

Nguyệt nương lại hỏi:

- Tiết sư phụ là nam tăng hay nữ tăng? Hiện tu hành tại đâu?

Vương đạo cô đáp:

- Tiết sư phụ là nữ tăng, trước tu ở chùa Địa Tạng, bây giờ thì tu ở chùa Pháp Hoa, đã bảy mươi tuổi rồi, đạo hạnh cao siêu, kinh điển đều thông, rất giỏi về kinh Kim Cương, giảng kinh đó cả tháng không hết, thường hay tới lui các gia đình quyền thế để làm chuyện công đức, nhiều khi được các gia đình đó lưu giữ cả nửa tháng.

Nguyệt nương bảo:

- Ngày mai đạo cô thử mời Tiết sư phụ tới đây xem có được không.

Vương đạo cô nói:

- Được rồi, để tôi mời cho, nếu không mời được thì tôi cũng xin thuốc cho, có điều khó là bây giờ làm sao tìm được một cái bào thai tiểu sản, hay là Đại nương có thể cho đào cái bào thai trước lên được chăng?

Nguyệt nương nói:

- Cũng lâu quá rồi, sợ không dùng được nữa, hay là để chúng tôi đưa tiền, nhờ đạo cô tìm cho được không?

Vương đạo cô nói:

- Đáng lẽ thì Đại nương phải tìm rồi đưa cho Tiết sư phụ làm thuốc, nhưng thôi để tôi lo tìm cho cũng được, sau đó có kết quả rồi thì Đại nương muốn thưởng cho Tiết sư phụ thế nào thì tùy tâm.

Nguyệt nương dặn:

- Nhưng xin giữ kín giùm cho, đừng nói gì với ai cả.

Vương đạo cô nói:

- Xin Đại nương cứ yên lòng, chuyện này làm sao nói với ai được.

Hai người nói chuyện một lúc nữa thì Tây Môn Khánh mới về. Nguyệt nương đón tiếp vào phòng, Ngọc Tiêu lo cất mũ áo. Nguyệt nương hỏi:

- Hôm qua Ngũ nương chờ mãi chàng về ăn sinh nhật, sao chàng không về?

Tây Môn Khánh nói:

- Việc cúng lễ kéo dài quá, lại còn tiệc tùng, Ngô Đạo quan nhất định không cho tôi về sớm. Hết tiệc chạy tới tiệc mặn, Hoa đại ca cứ bắt tôi ở lại uống rượu nghe hai tên kép hát suốt đêm. Sáng nay một mình tôi về trước đó, còn Ứng, Tạ và mọi người hiện đang ở lại đó uống rượu.

Ngọc Tiêu đem trà ra, Tây Môn Khánh uống xong rồi vào thư phòng mà ngủ.

Lát sau, Kim Liên và Bình Nhi tới phòng trên uống trà với Nguyệt nương. Bình Nhi bồng cả con lên theo. Nguyệt nương bảo Bình Nhi:

- Gia gia về rồi đấy, vừa mới uống trà ở đây xong, bây giờ đang ở thư phòng. Mọi người nên mặc quần áo đạo sĩ cho cậu đạo sĩ tí hon này đi rồi bồng lên thư phòng cho gia gia xem.

Kim Liên nói ngay:

- Để tôi mặc quần áo cho cậu đạo sĩ tí hon rồi cùng đi với.

Nói xong lẳng xăng lấy mũ áo đạo sĩ mặc cho Tố Quan dinh bồng đi, nhưng Nguyệt nương bảo:

- Để mẹ nó bồng, kéo nó dài ướm hết xiêm y bây giờ.

Kim Liên ngượng ngừng trao Tố Quan cho Bình Nhi rồi cùng Bình Nhi lên thư phòng. Thư Đồng thấy hai người tới thì vội chạy ra vén màn mời vào. Kim Liên thấy Tây Môn Khánh nằm quay mặt vào trong mà ngủ thì gọi:

- Nay ông kia ơi, có vị tiểu đạo sĩ tới gọi ông dậy ăn cơm đây này, đừng có ngủ nữa. Mau dậy đi.

Tây Môn Khánh ngồi uống rượu suốt đêm, nhức đầu mỗi mệt nên cứ nằm ngáy như sấm. Kim Liên và Bình Nhi cùng bước tới ngồi xuống cạnh giường, Bình Nhi để Tố Quan quờ quạng vào mặt Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh mở mắt thấy con trai mặc quần áo đạo sĩ thì vui lắm, ngồi ngay dậy mà bông, nựng nịu hôn hít. Kim Liên bảo:

- Cái miệng có sạch không mà hôn hít con người ta thế?

Đoạn nắm tay Tố Quan mà bảo:

- Con nói đi, nói là bố đi đâu suốt đêm qua, bây giờ say nhè mới chịu về nhà, để cho Ngũ ma ma chờ mỏi mắt. Con bắt lão này phải lạy xin lỗi Ngũ ma ma đi con.

Tây Môn Khánh bảo:

- Hôm qua làm lễ cũng lâu, sau đó lại tiệc chay tiệc mặn, ăn uống suốt đêm, sáng nay mình tôi mới dứt ra về được đấy, hiện mọi người còn ở lại tiệc tùng, rồi lát nữa thì kéo tới nhà ThượngCử nhân ăn uống nữa.

Kim Liên hỏi:

- Chàng không tới mà được sao?

Tây Môn Khánh nói:

- Người ta gửi thiệp từ hôm qua mà mình không đi thì sợ mất lòng.

Kim Liên bảo:

- Được rồi, đi thì đi, nhưng nhớ về sớm sớm, tôi đợi đấy.

Bình Nhi nói:

- Đại nương đã cho dọn cơm, có canh ngon lắm, mời chàng xuống ăn đã.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi làm biếng quá, chẳng muốn ăn cơm gì cả, thôi để tôi xuống húp canh vậy.

Nói xong vươn vai đứng dậy, vào phòng Nguyệt nương. Bình Nhi và Kim Liên còn ở trong thư phòng, Kim Liên thấy ấm ấm ở chân, vội nhìn xuống, thì ra cái lò sưởi đặt ở dưới giường. Kim Liên co chân lên mà sưởi. Bình Nhi bảo:

- Thôi mình ra đi, gia gia húp canh xong lên bây giờ đó.

Kim Liên nói:

- Lên thì lên chứ sợ gì?

Tuy nhiên cũng đứng lên theo Bình Nhi đi ra.

Tây Môn Khánh ăn canh xong thì dặn gia nhân chuẩn bị ngựa, tối quá trưa, lên ngựa tới nhà ThượngCử nhân ăn tiệc.

Chiều hôm đó Phan bà cáo từ ra về. Vương đạo cô cũng xin về, Nguyệt nương dúi cho Vương đạo cô một lạng bạc rồi dặn nhỏ:

- Đừng nói với ai nhé, nhớ lo sớm sớm giùm tôi.

Wương đạo cô nhận bạc rồi nói:

- Xin Đại nương cứ yên lòng, chừng qua ngày mười sáu thì tôi tới báo tin cho Đại nương biết.

Nguyệt nương bảo:

- Được rồi, đạo cô cứ lo thỏa đáng giùm tôi, tôi sẽ đền ơn thật hậu.

Hai đạo cô vái chào rồi về. Thế mới biết xã hội diên đảo thì chẳng còn tin được ai. Các đạo sĩ ni cô thì chỉ thường lấy cớ đến các nhà giàu tụng kinh giảng đạo, nhưng thật sự là để kết giao với đám phụ nữ trong nhà, chuyện gì cũng có thể làm được.

Trong khi đó, Kim Liên tới trước gương, hóa trang ăn mặc y như một a hoàn, rồi cho mời Bình Nhi sang coi. Bình Nhi vừa nhìn thấy đã cười ngật nghẻo.

- Thu thư giả trang giống quá, không nhìn kỹ thì không nhận ra đâu, để tôi lên phòng trên nói với mọi người là gia gia vừa mới kiếm được một đứa a hoàn, xem họ có tin không.

Lúc đó trời cũng chạng vạng, Xuân Mai cầm đèn lồng đi trước, Bình Nhi và Kim Liên đi sau. Tới cổng trong thì gặp Kính Tế đi ra. Kính Tế thấy người lạ đi cùng Bình Nhi và Xuân Mai thì đứng lại coi kỹ rồi cười phá lên:

- Tưởng ai, hóa ra Ngũ nương

Bình Nhi vội ra dấu bảo Kính Tế im lặng rồi dặn:

- Bây giờ cậu vào trong, cứ nói như thế... như thế...

Kính Tế cười:

- Được rồi, tôi đã có cách lừa mọi người.

Nói xong vào trong trước, thấy mọi người đang cùng Nguyệt nương uống trà, bèn bước vào nói:

- Thưa Đại nương, gia gia bỏ ra tới mười sáu lạng bạc nhờ Tiết tẩu mua một người con gái hai mươi lăm tuổi rất đẹp, biết đàn hát. Tiết tẩu vừa mới cho kiệu đem tới, hiện Lục nương sắp dẫn tới đây.

Nguyệt nương thật thà:

- Thật vậy hả, nhưng sao Tiết tẩu không nói cho ta biết trước.

Kính Tế nói:

- Có lẽ vì vậy mà đưa kiệu tới đây là Tiết tẩu bỏ đi ngay, không dám vào sợ bị Đại nương mắng.

Ngô Đại cầm đầu ngồi yên. Dương cô nương nói:

- Quan nhân đây thiếu gì người hầu hạ, thiếu gì người đàn giỏi hát hay mà còn phải rước thêm thứ đó về nữa.

Nguyệt nương cười nhạt:

- Lão nhân gia đâu có biết, đàn ông thì chẳng bao giờ cho là đủ, vả lại có tiền thì mua cả trăm đứa như thế về nhà cũng được, chúng tôi đây có bao giờ thèm để ý đến những chuyện đó làm gì.

Ngọc Tiêu nói:

- Để tôi chạy ra coi.

Nói xong bước ra ngoài thì cũng vừa lúc Bình Nhi dẫn Kim Liên vào, có Xuân Mai đem đèn đi theo. Kim Liên bước vào sụp lạy Ngọc Tiêu rồi sụp lạy Kiều Nhi. Hai người hoảng lên đứng tránh ra. Ngọc Tiêu chỉ Nguyệt nương bảo:

- Đây mới là Đại nương của chúng tôi.

Kim Liên lừ đừ bước tới. Ngọc Tiêu bảo:

- Bây giờ sao không lạy chào đi?

Nói xong bước tới ấn vai Kim Liên xuống. Kim Liên vừa mới quỳ xuống thì không nín được, cười khẽ một tiếng. Ngọc Tiêu nạt nộ:

- À cái chị này giỏi thật, không lạy chào chủ mà dám vô lễ cười như vậy sao?

Nguyệt nương cười bảo:

- Thôi, Ngũ nương đấy chứ ai, thật đồ yêu đồ quý, hết cách chơi rồi hay sao mà định đánh lừa chúng tôi đây?

Kim Liên cứ quỳ phục xuống. Ngọc Tiêu bảo:

- Đâu phải Ngũ nương.

Dương cô nương nói:

- Phải chứ sao không, coi lại coi.

Kiều Nhi bảo:

- Tôi cũng nói là Ngũ nương đó.

Mọi người đang bàn tán thì Cẩm Đồng thưa là Tây Môn Khánh đã về. Ngọc Lâu vội đứng dậy nói:

- Thôi Ngũ nương tạm lui vào nhà trong đi, để gia gia về đây, tôi lừa gia gia cho mà coi.

Nói xong Tây Môn Khánh bước vào, Kim Liên đã kịp núp sau bình phong. Mọi người đứng dậy đón tiếp. Tây Môn Khánh ngồi xuống, Ngọc Tiêu đem trà ra. Ngọc Lâu nói:

- Hôm nay Tiết tẩu có cho kiệu đưa một người con gái hai mươi tuổi tới, nói là do gia gia sai mua về. Chúng tôi đang nói là gia gia cũng lớn tuổi rồi, lại đang giữ chức này chức kia, làm vậy coi sao được.

Tây Môn Khánh hơi ngạc nhiên cười bảo:

- Tôi đâu có nhờ Tiết tẩu mua a hoàn bao giờ đâu, tin lời con mẹ khốn đó sao được.

Ngọc Lâu bảo:

- Có Đại nương đây, chẳng lẽ tôi nói láo hay sao, a hoàn đó được đưa tới đây rồi, không tin thì để tôi gọi nó ra cho mà xem!

Nói xong báo Ngọc Tiêu:

- Người dẫn con a hoàn đó ra đây để lạy chào gia gia.

Ngọc Tiêu đáp:

- Vâng, để tôi lôi đầu nó ra, hồi nãy coi cung cách nó có vẻ cứng đầu khó dạy lắm đó.

Nói xong vào sau bình phong kéo Kim Liên ra, Kim Liên bảo:

- Lạ chưa, thì để tôi ra, làm gì lôi kéo vậy?

Kim Liên cố ý nói tiếng khác đi nên Ngọc Tiêu không nhận ra được bèn quát:

- Con này gớm thật, mà là con cái nhà ai mà không biết phép tắc gì cả, có ra lạy chào gia gia không.

Nói xong lời Kim Liên ra cho bằng được. Kim Liên bước ra quỳ xuống, Tây Môn Khánh cúi xuống nhìn kỹ rồi cười phá lên. Kim Liên biết là Tây Môn Khánh đã nhận ra mình, bèn đứng dậy bước tới ngồi cạnh bàn. Ngọc Lâu cười bảo:

- Chết không, dời thuở nhà ai, a hoàn mới tới đã leo lên ngồi cùng với chủ vậy?

Nguyệt nương cũng cười:

- Hồi nãy thì lạy lung tung, bây giờ ông chủ về thì lại không chịu lạy là thế nào?

Kim Liên vội bước vào trong cõi bỏ y phục a hoàn trang điểm sơ lại rồi bước ra. Nguyệt nương cười:

- Đồ quý, hết chuyện đùa rồi mà.

Mọi người vui vẻ cười nói một hồi. Lát sau Nguyệt nương nói:

- Hôm nay bên Kiều thân gia có cho Kiều Thông đem sáu cái thiệp tới mời chị em chúng tôi, ngày mười hai này tới uống rượu xem đèn, ngày mai mình phải cho đem lễ vật tới mới được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ngày mai bảo Lai Hưng đi mua trà rượu và bánh đem lại cho người ta, rồi tới ngày mười bốn thì mình làm tiệc mời lại họ, rồi luôn tiện mời cả Chu Thủ bị phu nhân, Kinh Đô giám phu nhân, Hạ Đề hình phu nhân và mấy thân quyến nữa, lại bảo Bôn Tứ nó tới mời ban tuồng của Vương Hoàng thân tới hát, cùng đám Quế Thư, Ngân Nhi. Các nàng ở nhà tiếp khách uống rượu xem đèn, còn tôi với Ứng, Tạ hai người tới nhà ở đường Sư Tử uống rượu xem chợ đèn cũng được.

Nguyệt nương gật đầu rồi bảo gia nhân bày bàn dọn rượu, Kim Liên đứng lên rót rượu mời mọi người. Tây Môn Khánh sợ nhớ lúc nãy Kim Liên giả làm a hoàn thì nhan sắc lại lộng lẫy bội phần, do đó trong lòng vui thích, đưa mắt cho Kim Liên. Kim Liên hiểu ý, ngồi uống vài chén rượu rồi lén về phòng, trang điểm lại cho thật đẹp, và dọn sẵn một bàn tiệc mà chờ. Lát sau quả nhiên Tây Môn Khánh tới ngồi vào bàn tiệc mà ngắm Kim Liên. Xuân Mai rót rượu, hai người ăn uống chuyện trò. Kim Liên hỏi:

- Tôi hỏi chàng, ngày mười hai này Kiều đại hộ mời thì tất cả chúng tôi cùng đi hay chỉ có một mình Đại nương đi.

Tây Môn Khánh đáp:

- Người ta mời cả thì đi cả chứ sao lại không đi, bảo nữ mầu bông luôn cả nhi đi theo để khỏi phải khóc tìm mẹ rồi lại phải sai người đi gọi về.

Kim Liên lại nói:

- Ngày mai đi, Đại nương và mọi người đều có quần áo đẹp, riêng tôi thì chỉ có mấy bộ xiêm y mặc đi mặc lại mãi cũng chán mắt. Hay là cho người gọi thợ tới gấp, rồi chàng lấy ít gấm và lụa Hàng Châu ra may xiêm y mới cho tất cả chúng tôi. Ngày mai trong bàn tiệc toàn là phu nhân các quan, chúng tôi cũng phải sang trọng cho người ta khen chàng chứ, chẳng lẽ để người ta chê cười cho hay sao?

Tây Môn Khánh cười:

- Được rồi, để mai gọi thợ tới may xiêm y cho các nàng.

Kim Liên nói:

- Đợi ngày mai mới may thì trễ mất rồi còn gì, ít ra cũng mất hai ngày.

Tây Môn Khánh bảo:

- Gọi phó may họ Triệu tới và mấy người nữa cùng làm thì cũng mau, vả lại chỉ người nào cần may thì may, còn người nào không cần thì để may sau cũng không muộn.

Kim Liên nói:

- Nếu có người không cần may thì may luôn cho tôi hai bộ đi, mà phải chọn thứ hàng thật quý mới được, tôi đã có xiêm y mà toàn thứ xấu, thật thua hết mọi người.

Tây Môn Khánh cười:

- Đồ quý, thật tham lam quá, được rồi, cứ yên tâm đi, muốn gì được nấy, không phải nói nhiều.

Hai người ăn uống chuyện trò tới ngoài canh một thì lên giường ngủ.

Hôm sau, khi ở viện Đề hình về, Tây Môn Khánh cho mở kho, lấy ra mấy xấp gấm và lụa Hàng Châu, gọi thợ may, may

xiêm y cho mọi người. Riêng xiêm y của Nguyệt nương được may trước tiên, gồm một bộ bằng gấm hoa ngũ sắc, một bộ bằng lụa màu huyền có hoa ngũ sắc, một bộ bằng đoạn màu hồ lam. Còn năm người kia mỗi người được may hai bộ, cộng tất cả mười ba bộ xiêm y. Tiên công may hết năm lạng. Phó may họ Triệu phải đem mười người thợ tới may mới kịp...

Tối ngày mười hai, nhà họ Kiều từ sáng sớm đã cho gia nhân tới mời lại một lần nữa. Tây Môn Khánh cho gia nhân đem lễ vật tới trước. Gần trưa, Nguyệt nương để Tuyết Nga ở nhà trông nhà, cho nhũ mẫu Như Ý bồng Tố Quan đi, có Huệ Tú đem quần áo tã lót theo. Sau đó Nguyệt nương cùng mọi người lên kiệu mà đi.

Tây Môn Khánh ở nhà một mặt sai Bôn Tú gọi thợ tới làm đèn lồng để treo trong dịp Nguyên tiêu, một mặt sai viết thiệp để mượn mấy kép hát bên Vương Hoàng thân.

HỒI 42

HAI NHÀ KẾT THÂN

Tối quá trưa, Tây Môn Khánh tới phòng Kim Liên. Xuân Mai bày bàn dọn cơm rượu ra. Tây Môn Khánh ngồi xuống bảo:

- Ngày mười bốn này ta mời phu nhân của các quan tới, bốn đứa bay phải ăn mặc thật đẹp để ca hát và chúc rượu.

Xuân Mai tỳ vào bàn trả lời:

- Gia gia bảo ba chị kia thôi, tôi không ra đâu.

Tây Môn Khánh ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Xuân Mai đáp:

- Các nương nương đều có xiêm y mới, mỗi người mấy bộ, còn chúng tôi thì chẳng có xiêm y nào ra hồn, trong tiệc toàn là phu nhân các quan, chúng tôi chường mặt ra để làm trò cười cho người ta hay sao?

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Thì các người cũng có xiêm y, có đồ nữ trang chứ có phải không đâu.

Xuân Mai nói:

- Thì phải có xiêm áo chứ chẳng lẽ ở trần sao? Nhưng có mấy bộ cứ mặc đi mặc lại mãi, cũ quá rồi, lần này cũng mặc nữa, mà trước mặt toàn khách lạ thì xấu hổ lắm.

Tây Môn Khánh cười:

- Tao biết rồi, mày thấy nương nương mày có xiêm y mới thì cũng đòi chứ gì. Nhưng không sao, để tao cho gọi phó may họ Triệu tới, lấy gấm và lụa ra, may cho Đại Thụ và bốn đứa bay,